

A pak, že je to hřích

Petra Janů

První láska má, kluk starý jak já a plachý ještě víc
Jednou řek, přijď k nám a byl tam sám, což zapoměl mi říct
Tam stál a desky v přítmí hrál a prý se tý tmy bál, chtěla jsem
už jít sbohem mu dát.

A pak jsem cítila tu závrať s ním, padali jsme vzhůru k souhvězdím
voda hořela a pálil sníh, pak že prý je to hřích
A pak jsem cítila tu závrať dvou, vesmír houpal se a řítit tmou
, pak se zbortil najednou a my se báli ohlédnout

První lásky jsou, na neshledanou a k tajným vzpomínkám,
Z další závratí co sbývá Ti, ty splívají nám
A žár za pár dnů studí, já si řekla tudíš dost, budu rozumná, k
amená

A pak jsi přišel Ty a závrať mám, na vzdor nejpřísnějším zásadám
zase hoří déšť a pálí sníh pak že prý je to hřích
A s tebou cítím zas tu závrať dvou, vesmír houpe se a řítí tmou
A touha neskutečně lákavá v nás dvou zůstává, v nás dvou zůstává
á, v nás dvou zůstává